

644

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 17 lipca 1998 r.

zmieniające rozporządzenie — Regulamin wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych.

Na podstawie art. 37 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. — Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1994 r. Nr 7, poz. 25, Nr 77, poz. 355, Nr 91, poz. 421 i Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 34, poz. 163 i Nr 81, poz. 406, z 1996 r. Nr 77, poz. 367 oraz z 1997 r. Nr 75, poz. 471, Nr 98, poz. 604, Nr 106, poz. 679, Nr 117, poz. 751—753, Nr 121, poz. 769, Nr 124, poz. 782 i Nr 133, poz. 882) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 listopada 1987 r. — Regulamin wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. Nr 38, poz. 218, z 1989 r. Nr 53, poz. 315, z 1990 r. Nr 66, poz. 394, z 1992 r. Nr 16, poz. 67 i z 1996 r. Nr 70, poz. 334) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tytuł II otrzymuje brzmienie: „Tytuł II. Czynności sądów apelacyjnych, wojewódzkich i rejonowych.”;
- 2) w tytule II dział III otrzymuje brzmienie:

„Dział III

Czynności w sprawach karnych

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 344. 1. Wstępne czynności w sprawach karnych powinny zmierzać do tego, aby w każdej sprawie rozstrzygnięcie zapadło w miarę możliwości w pierwszym wyznaczonym terminie rozprawy lub posiedzenia.

2. Przewodniczący wydziału — po wplynięciu aktu oskarżenia — dokonuje wstępnej kontroli tego aktu w celu ustalenia, czy nie zachodzą braki formalne, o których mowa w art. 337 § 1 kpk, bądź czy nie istnieje potrzeba skierowania sprawy na posiedzenie w celu rozstrzygnięcia o celowości zwrotu sprawy prokuratorowi do usunięcia istotnych braków postępowania, rozważenia kwestii umorzenia lub warunkowego umorzenia postępowania lub w celu rozstrzygnięcia innych kwestii wskazanych w art. 339 kpk.

§ 345. W zarządzeniu o wezwaniu do usunięcia braków pisma lub w zarządzeniu o zwrocie aktu oskarżenia w celu uzupełnienia jego braków formalnych należy wskazać wszystkie braki oraz sposób ich usunięcia.

§ 346. Jeżeli pismo nie pochodzi od oskarżyciela publicznego, obrońcy lub pełnomocnika,

w zarządzeniu, o którym mowa w § 345, należy wskazać termin usunięcia braków oraz skutki niewykonania zarządzenia.

§ 347. W razie warunkowego umorzenia postępowania, przewodniczący rozprawy lub posiedzenia określa termin, w którym akta powinny podlegać bieżącej kontroli sędziego, oraz sposób kontroli wykonywania obowiązków nałożonych na oskarżonego, a także wydaje inne odpowiednie zarządzenia.

§ 348. Jeżeli w sprawie, w której warunkowo umorzono postępowanie, orzeczony został dozór kuratora lub osoby godnej zaufania, stowarzyszenia, instytucji albo organizacji społecznej — należy pouczyć sprawującego dozór o obowiązku nadeśnięcia opinii o oskarżonym, najpóźniej na trzy miesiące przed upływem okresu próby; w miarę potrzeby wzywa się sprawującego dozór do wcześniejszego nadeśnięcia opinii o oskarżonym.

§ 349. W razie wydania postanowienia o przekazaniu sprawy do postępowania mediacyjnego, sąd określa termin nadeśnięcia sprawozdania z wyników mediacji.

§ 350. 1. W przypadku złożenia przez oskarżonego odpowiednio uzasadnionego wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu (art. 78 § 1 kpk), przewodniczący wydziału wydaje zarządzenie.

2. Jeżeli oskarżony ubiegający się o wyznaczenie obrońcy z urzędu złoży wniosek, ale nie wykaże w sposób należyty, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony — przewodniczący wydziału wyznaczy mu odpowiedni termin do uzupełnienia wniosku. Po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu lub w przypadku wątpliwości co do sposobu wykazania przez oskarżonego niemożności poniesienia kosztów obrony — sprawę kieruje się na posiedzenie w celu merytorycznego rozpoznania wniosku.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio w razie złożenia wniosku o zwolnienie od kosztów postępowania.

§ 351. Kierownik sekretariatu ponownie zwraca się do Centralnego Rejestru Skazanych o nadeśnięcie danych o karalności, jeżeli dane znajdujące się w aktach sprawy pochodzą sprzed sześciu miesięcy.

§ 352. 1. Sąd pierwszej instancji zawiadamia o przyjęciu apelacji prokuratora, obrońców i pełnomocników oraz strony (art. 448 § 1 kpk).

2. Sąd pierwszej instancji przedstawia sądowi odwoławczemu apelację wraz z aktami sprawy dopiero po dołączeniu do nich dowodów doręczenia wszystkich zawiadomień o przyjęciu apelacji.

§ 352¹. 1. O wptynięciu zażalenia sporządzonego przez prokuratora, obrońcę lub pełnomocnika na postanowienie kończące postępowanie w sprawie, w tym m.in. na postanowienie zamykające drogę do wydania wyroku — zawiadamia się osoby, których zaskarżone postanowienie dotyczy, przez przesłanie im odpisów zażalenia (art. 461 § 1 kpk).

2. O wptynięciu zażalenia, pochodzącego od osób nie wymienionych w ust. 1, informuje się osoby, których zaskarżone postanowienie dotyczy, przez wysłanie im stosownych zawiadomień (art. 461 § 2 kpk).

3. Dowody doręczenia odpisów i zawiadomień, o których mowa w ust. 1 i 2, dołącza się do akt przed rozpoznaniem zażalenia.

§ 352². 1. W razie wptynięcia kasacji, przewodniczący wydziału odwoławczego bada formalne warunki dopuszczalności kasacji i zarządza doręczenie odpisu kasacji, stosownie do treści art. 530 § 1 kpk.

2. Odpis postanowienia o odmowie przyjęcia kasacji doręcza się stronie, która ją wniosła.

3. Sąd odwoławczy przedstawia Sądowi Najwyższemu kasację wraz z aktami sprawy.

Rozdział 2

Zawiadomienia, wezwania, doręczenia

§ 353. 1. Jeżeli przepisy przewidują obowiązek zawiadamiania organów władzy publicznej, urzędów lub instytucji o wszczęciu i ukończeniu postępowania, zawiadomienia takiego dokonuje sąd pierwszej instancji.

2. O wszczęciu postępowania sąd zawiadamia tylko wówczas, gdy zawiadomienia takiego nie dokonano w toku postępowania przygotowawczego.

3. Zawiadomienie o ukończeniu postępowania może również nastąpić przez przesłanie odpisu prawomocnego orzeczenia

z informacją, że postępowanie w sprawie ukończono.

4. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania powinno być dokonane przed terminem pierwszej rozprawy, a o ukończeniu postępowania — najpóźniej w terminie 14 dni od uprawomocnienia się orzeczenia lub od daty zwrotu akt sądowi pierwszej instancji.

5. Jeżeli istnieją przepisy szczególne co do pewnej kategorii osób, dotyczące zawiadamiania o postępowaniu karnym, przepisy ust. 1—4 stosuje się odpowiednio.

§ 353¹. Do doręczeń, zawiadomień, wezwań i innych pism sądowych w sprawach, w których mają zastosowanie przepisy art. 184 kpk, stosuje się przepisy dotyczące postępowania z dokumentami stanowiącymi tajemnicę państwową lub służbową.

§ 354. O terminach rozpoznawania spraw na rozprawach lub na posiedzeniach zawiadamia się oskarżyciela publicznego przez doręczenie mu wokandy, które powinno nastąpić bezzwłocznie po jej sporządzeniu. W przypadkach pilnych o terminie rozpoznawania sprawy sąd może dokonać zawiadomienia w inny sposób.

§ 355. Zawiadamiając oskarżyciela publicznego o terminach czynności sądowych lub doręczając mu odpisy orzeczeń w sprawach o przestępstwa skarbowe, sąd przesyła również zawiadomienia i odpisy właściwemu finansowemu organowi dochodzeniowemu.

§ 356. W razie wytoczenia powództwa cywilnego przewodniczący wydziału zarządza bezzwłoczne przesłanie odpisów pozwu stron. Przepisy § 128 stosuje się odpowiednio.

§ 357. W razie wydania orzeczenia kończącego postępowanie karne przeciwko osobie, której w innej sprawie warunkowo umorzono postępowanie, warunkowo zawieszono wykonanie kary lub którą warunkowo przedterminowo zwolniono, sąd pierwszej instancji przesyła odpis tego orzeczenia ze wzmianką o prawomocności właściwemu sądowi, chyba że postępowanie ukończono wyrokiem uniewinniającym lub umorzeniem postępowania.

Rozdział 3

Stosowanie środków zapobiegawczych i postępowanie z osobami pozbawionymi wolności

§ 358. W postępowaniu karnym szczególnej troski w zakresie szybkości postępowania wymagają sprawy osób zatrzymanych, tymczasowo

wo aresztowanych oraz oskarżonych, w stosunku do których zapadły wyroki skazujące na karę pozbawienia wolności.

- § 359. Wnioski o zastosowanie tymczasowego aresztowania w postępowaniu przygotowawczym — po godzinach urzędowania sądu i w dniach wolnych od pracy — kierowane są bezpośrednio do sędziów pełniących dyżury.
- § 360. Bezpośrednio po otrzymaniu wniosku sędzia wyznacza posiedzenie, o którego terminie zawiadamia prokuratora oraz obrońcę, jeśli został już ustanowiony i zgłosił swój udział w czynnościach sądowych (art. 249 § 3 kpk).
- § 361. Prokurator sporządzający wniosek o zastosowanie tymczasowego aresztowania powinien uczestniczyć w posiedzeniu sądu. Niestawiennictwo prokuratora nie wstrzymuje czynności sądowych, jeżeli został o nich prawidłowo zawiadomiony.
- § 361¹. 1. Przesłuchanie podejrzanego poprzedzające zastosowanie przez sąd tymczasowego aresztowania w postępowaniu przygotowawczym odbywa się w siedzibie sądu, o którym mowa w art. 250 § 2 kpk.
2. Prezes sądu wyznacza odpowiednie pomieszczenia, w których przy zapewnieniu bezpieczeństwa będą przesłuchiwanym doprowadzeni podejrzeni, wobec których prokurator wystąpił z wnioskiem o zastosowanie tymczasowego aresztowania.
3. Jeżeli w czasie przesłuchania podejrzanego powołuje się na zły stan zdrowia lub doznane obrażenia ciała, sąd zarządza zbadanie go przez lekarza. Wyniki badania uwzględnia się przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie tymczasowego aresztowania.
4. Jeżeli bezzwłoczne poddanie podejrzanego badaniu lekarskiemu nie jest możliwe lub w znacznym stopniu utrudnione, sąd — po zastosowaniu tymczasowego aresztowania — zleca dokonanie takiego badania w areszcie śledczym. Po otrzymaniu opinii lekarza należy bezzwłocznie rozważyć kwestię utrzymania tymczasowego aresztowania i ewentualną potrzebę umieszczenia podejrzanego w odpowiednim zakładzie leczniczym. W postępowaniu przygotowawczym opinię lekarza przekazuje się bezzwłocznie prokuratorowi.
5. Jeżeli stan zdrowia podejrzanego uniemożliwia osadzenie go w areszcie śledczym, a od zastosowania tymczasowego aresztowania nie można odstąpić, tym-

czasowo aresztowanego umieszcza się w odpowiednim zakładzie leczniczym (art. 260 kpk i art. 213 kkw).

- § 361². Rozpoznając wniosek o tymczasowe aresztowanie, sąd dopuszcza dodatkowy dowód, jeżeli uzna to za niezbędne i nie spowoduje to niemożności podjęcia decyzji w przedmiocie tymczasowego aresztowania i doręczenia zatrzymanemu postanowienia przed upływem 24 godzin od przekazania go do dyspozycji sądu.
- § 361³. Prezes sądu zapewni warunki do podejmowania przez sąd czynności, o których mowa w przepisach § 360—362, również poza godzinami urzędowania sądu, a także zapewni możliwość kontaktu doprowadzonego z obrońcą dopuszczonym do udziału w posiedzeniu, z zastrzeżeniem, o którym mowa w art. 245 § 1 kpk.
- § 361⁴. Po przesłuchaniu podejrzanego sąd stosując tymczasowe aresztowanie zawiadamia podejrzanego o zastosowaniu tego środka i powinien doręczyć mu za pokwitowaniem odpis postanowienia o tymczasowym aresztowaniu, ze wskazaniem daty i godziny doręczenia, oraz pouczyć o terminie i sposobie zaskarżenia. W razie odmowy złożenia podpisu lub przeszkody w jego złożeniu należy uczynić o tym stosowną wzmiankę na postanowieniu.
- § 361⁵. Odpis postanowienia o tymczasowym aresztowaniu wraz z nakazem przyjęcia sąd doręcza funkcjonariuszom konwojującym zatrzymanego, z poleceniem doprowadzenia go do aresztu śledczego. W nakazie przyjęcia sąd zaznacza, że aresztowany pozostaje do dyspozycji prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze.
- § 361⁶. Przepisy § 359—361⁵ stosuje się odpowiednio do rozpatrywania przez sąd wniosków wojewody, Policji lub Straży Granicznej o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku albo w areszcie w celu wydalenia, stosownie do art. 88 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 114, poz. 739).
- § 361⁷. 1. O zastosowaniu tymczasowego aresztowania sąd zawiadamia osoby, organy i instytucje, zgodnie z art. 261 i 262 kpk.
2. W razie gdy nie ma osoby zobowiązanej do sprawowania pieczy nad mieszkaniem i mieniem podejrzanego, sąd zleca właściwemu organowi lub instytucji, a w razie konieczności — Policji, dokonanie niezbędnych czynności mających na celu zabezpieczenie lokalu i majątku aresztowanego oraz wydaje inne stosowne zarzą-

dzenia. W miarę możliwości należy uwzględnić wyrażone w tym względzie życzenia podejrzanego. O wydanych zarządzeniach zawiadamia się bezzwłocznie aresztowanego, a w razie potrzeby — właściwy organ lub instytucję.

3. W przypadku gdy zastosowanie tymczasowego aresztowania dotyczy obywatela państwa obcego, sąd wysyła zawiadomienia, o których mowa w art. 612 § 1 kpk, również do właściwego miejscowo urzędu konsularnego tego państwa lub — w braku takiego urzędu — do przedstawicielstwa dyplomatycznego tego państwa.

§ 361⁸. Wydając postanowienie o odmowie zastosowania tymczasowego aresztowania, sąd zarządza natychmiastowe zwolnienie zatrzymanego. Zażalenie prokuratora na odmowę zastosowania tymczasowego aresztowania nie wstrzymuje wykonania postanowienia sądu.

§ 361⁹. W razie uchylecia przez sąd tymczasowego aresztowania, a następnie uwzględnienia przez sąd odwoławczy zażalenia prokuratora w tym przedmiocie, od czasu trwania tymczasowego aresztowania odlicza się okres pobytu podejrzanego na wolności. W takim przypadku, po ponownym osadzeniu podejrzanego, nie wydaje się postanowienia w przedmiocie tymczasowego aresztowania, chyba że upłynął okres, do którego aresztowanie miało trwać.

§ 361¹⁰. 1. Tymczasowo aresztowany w postępowaniu przygotowawczym pozostaje do dyspozycji tego prokuratora, na którego wniosek środek ten został zastosowany. Po wniesieniu aktu oskarżenia tymczasowo aresztowany pozostaje do dyspozycji sądu.

2. Do dyspozycji sądu pozostaje także tymczasowo aresztowany, wobec którego środek ten został zastosowany po wniesieniu aktu oskarżenia do sądu.

3. W przypadku przekazania akt sprawy innemu sądowi albo zwrotu sprawy do uzupełnienia postępowania przygotowawczego, przekazuje się tymczasowo aresztowanego do dyspozycji właściwego sądu lub prokuratora, o czym zawiadamia się administrację zakładu karnego lub aresztu śledczego oraz tymczasowo aresztowanego.

§ 361¹¹. 1. W postępowaniu sądowym odpis postanowienia sądu o tymczasowym aresztowaniu, wraz z nakazem przyjęcia wystawionym dla administracji aresztu śledczego, przesyła się do właściwej według miejsca zamieszkania oskarżonego jed-

nostki Policji, dotychczas nakaz doprowadzenia oskarżonego do aresztu śledczego. Jeżeli oskarżony jest już pozbawiony wolności, pisma te, z wyjątkiem nakazu doprowadzenia, przesyła się dyrektorowi zakładu karnego lub aresztu śledczego, w którym oskarżony przebywa.

2. Jeżeli tymczasowe aresztowanie następuje na podstawie postanowienia sądu, wydanego w okolicznościach, o których mowa w art. 100 § 2 kpk, które należy oskarżonemu doręczyć, zarządza się, aby organ wykonujący postanowienie o tymczasowym aresztowaniu doręczył oskarżonemu odpis tego postanowienia.

§ 361¹². 1. Zgody na doprowadzenie osoby tymczasowo aresztowanej w celu przesłuchania udziela organ, do którego dyspozycji tymczasowo aresztowany pozostaje. Wniosek o udzielenie tej zgody powinien wskazywać rodzaj czynności, dla której przeprowadzenia aresztowany ma być doprowadzony.

2. O udzieleniu zgody zawiadamia się bezpośrednio administrację zakładu karnego lub aresztu śledczego, a w razie potrzeby — jednostkę, o której mowa w art. 251 § 1 kkw, w której tymczasowo aresztowany przebywa. W przypadku nieudzielenia zgody, zawiadamia się o tym sąd występujący o udzielenie zgody, wskazując termin, w którym doprowadzenie będzie mogło nastąpić.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli doprowadzenie tymczasowo aresztowanego jest konieczne z innych względów.

4. Udzielenie zgody, o której mowa w ust. 1—3, wymagane jest zwłaszcza w przypadku pisemnego zastrzeżenia przez organ dysponujący, że wyłącznie za jego zezwoleniem może nastąpić wydanie tymczasowo aresztowanego do udziału w czynności procesowej, podejmowanej przez inny organ.

§ 362. 1. Żądania doprowadzenia osoby pozbawionej wolności do sądu powinny być ograniczone do istotnej potrzeby, przy czym dzień i godzina czynności (rozprawy, posiedzenia, udostępnienia akt do przejrzania) powinny być ustalone z uwzględnieniem możliwości komunikacyjnych, związanych z doprowadzeniem i odprowadzeniem osoby konwojowanej. Doprowadzenie do sądu osób przebywających w tym samym zakładzie karnym lub areszcie śledczym powinno być

— w miarę możliwości — zarządzone w jednym terminie.

2. W celu doprowadzenia do sądu osoby pozbawionej wolności należy wystąpić:

- 1) nakaz wydania do administracji zakładu karnego lub aresztu śledczego, w którym osoba ta przebywa,
- 2) nakaz doprowadzenia do jednostki Policji, na której obszarze znajduje się dany zakład karny lub areszt śledczy.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w razie wydania polecenia przetransportowania osoby pozbawionej wolności do odpowiedniego zakładu leczniczego albo z zakładu leczniczego do zakładu karnego lub aresztu śledczego.

§ 363. 1. W razie wydania przez sąd polecenia, aby osoba pozbawiona wolności została przetransportowana przed przeprowadzeniem czynności do zakładu karnego lub aresztu śledczego właściwego według zasad rejonizacji, należy również:

- 1) do nakazu doprowadzenia dołączyć pismo z żądaniem przetransportowania tej osoby do właściwego zakładu karnego lub aresztu śledczego,
- 2) wystąpić nakaz wydania do administracji zakładu karnego lub aresztu śledczego, z którego osoba ta będzie doprowadzona do sądu, podając informację o mającym nastąpić przetransportowaniu, a do właściwej jednostki Policji według miejsca, w którym znajduje się dany zakład karny lub areszt śledczy — nakaz doprowadzenia.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, należy bezzwłocznie po przeprowadzeniu czynności zawiadomić administrację aresztu śledczego o jej zakończeniu, a następnie wydać polecenie przetransportowania osoby pozbawionej wolności do zakładu karnego lub aresztu śledczego, w którym poprzednio przebywała, chyba że sąd przeprowadzający czynność postanowi inaczej. Przepis § 362 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 364. 1. Nakazy wydania oraz wezwania dla osób pozbawionych wolności wysyła się do administracji zakładu karnego lub aresztu śledczego, a nakazy doprowadzenia do właściwych jednostek Policji — odpowiednio wcześniej, tak aby właściwa jednostka otrzymała je na 7 dni przed datą czynności sądowej, a w terminie krótszym — tylko w wyjątkowych przypadkach. W razie wydania polecenia przetransportowania, nakazy wydania i doprowadzenia, o których mowa w § 362 ust. 2, należy doręczyć na 14 dni przed datą czynności sądowej.

2. W nakazach doprowadzenia należy w miarę potrzeby zamieścić wzmiankę zawierającą dane umożliwiające Policji zorientowanie się co do koniecznej liczebności konwoju, a w szczególności dane dotyczące zarzucanego czynu i dotychczasowej karalności osoby pozbawionej wolności, oraz wskazać osoby, które podczas jazdy i oczekiwania na przesłuchanie mogą być obiektem agresji ze strony innych osób z nimi przewożonych.

§ 365. Kierując tymczasowo aresztowanego na rozprawę lub posiedzenie w sądzie, do którego dyspozycji aresztowany pozostaje, administracja zakładu karnego lub aresztu śledczego przesyła, za pośrednictwem dowódcy konwoju, odpowiednie zawiadomienie, jeżeli aresztowany pozostaje także do dyspozycji innych organów lub odbywa karę pozbawienia wolności w innej sprawie.

§ 365¹. Na wszelkich dokumentach wysyłanych przez sądy do administracji aresztów śledczych i zakładów karnych powinna być także umieszczona sygnatura akt prokuratorskich.

§ 366. 1. Sąd, do którego dyspozycji tymczasowo aresztowany pozostaje, jest właściwy — aż do czasu wydania nieprawomocnego wyroku w sprawie — do udzielenia zezwolenia na widzenie z aresztowanym.

2. Jeżeli sąd, o którym mowa w ust. 1, postanowił, że tymczasowo aresztowany nie może zostać przeniesiony do zakładu karnego po upływie 14 dni od wydania wyroku skazującego sądu pierwszej instancji (art. 223 § 1 kkw) albo jeżeli tymczasowo aresztowany nie wyraża zgody na stosowanie wobec niego regulaminu wykonywania kary pozbawienia wolności (art. 223 § 2 kkw), uprawnienie do udzielenia zezwolenia na widzenie z aresztowanym przysługuje temu sądowi aż do czasu uprawomocnienia się wyroku.

§ 367. 1. Zezwoleń na widzenie się z tymczasowo aresztowanym w sądzie przy sposobności rozprawy lub posiedzenia udziela na piśmie przewodniczący rozprawy lub posiedzenia. W zezwoleniu, które doręcza się dowódcy konwoju, wskazuje się miejsce oraz czas trwania widzenia nie przekraczający w zasadzie 15 min.

2. Zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, nie udziela się, jeżeli:

- 1) tymczasowo aresztowany nie pozostaje do dyspozycji sądu w danej sprawie,
- 2) tymczasowo aresztowany jest oskarżony o zbrodnię albo występki, o których mowa w art. 242 lub 243 kk, bądź był za ten występki skazany,

3) zachodzi uzasadniona obawa, że tymczasowo aresztowany wykorzysta widzenie w celu utrudnienia postępowania karnego.

3. Zezwolenia na doręczenie żywności tymczasowo aresztowanemu, doprowadzonemu do sądu udziela na piśmie przewodniczący rozprawy lub posiedzenia. Zezwolenie, które należy doręczyć dowódcy konwoju, powinno określać tylko taką ilość żywności i papierosów, która może być spożyta w czasie pobytu w sądzie i w drodze powrotnej do zakładu karnego lub aresztu śledczego.

§ 368. Ograniczenia, o których mowa w § 367 ust. 1 i 2, nie dotyczą obrońcy osoby tymczasowo aresztowanej.

§ 368¹. 1. W postanowieniu o zastosowaniu lub o przedłużeniu tymczasowego aresztowania, wydanym w postępowaniu sądowym, sąd oznacza czas jego trwania oraz termin, do którego tymczasowe aresztowanie ma trwać.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do postanowień w sprawie umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku albo w areszcie w celu wydalenia.

§ 368². 1. Z chwilą wydania wyroku w stosunku do oskarżonego tymczasowo aresztowanego, sąd, stosownie do treści wyroku, wydaje z urzędu odpowiednie postanowienie co do uchylenia lub dalszego stosowania tymczasowego aresztowania (art. 264 § 1 i 2 kpk).

2. W razie wydania wyroku skazującego, odpis postanowienia, o którym mowa w ust. 1, doręcza się administracji aresztu śledczego lub zakładu karnego wraz z zawiadomieniem o treści wyroku (§ 370 ust. 1).

3. W razie gdy stosownie do treści wyroku sąd zarządza bezzwłoczne zwolnienie tymczasowo aresztowanego (art. 264 § 1 kpk), przepis § 371 stosuje się odpowiednio.

§ 368³. 1. Sąd, który wydał postanowienie w przedmiocie utrzymania lub przedłużenia tymczasowego aresztowania podejrzanego (oskarżonego), przesyła administracji zakładu karnego lub aresztu śledczego odpis tego postanowienia odpowiednio wcześniej, tak aby właściwa jednostka otrzymała go najpóźniej na trzy dni robocze przed upływem terminu aresztowania określonego w postanowieniu o zastosowaniu tego środka. W razie stwierdzenia, że administracja zakładu lub aresztu nie otrzymała dokumentu w tym

terminie, prezes sądu przekazuje bezzwłocznie teleksem, telefaksem lub telefonicznie informację o treści postanowienia i powoduje doręczenie jego odpisu oraz innych niezbędnych pism przed upływem tego terminu.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie nieuwzględnienia wniosku prokuratora o przedłużenie tymczasowego aresztowania na dalszy czas oznaczony lub uchylenia przez właściwy sąd postanowienia przedłużającego tymczasowe aresztowanie.

§ 369. 1. W razie konieczności przedłużenia tymczasowego aresztowania na czas przekraczający okres, o którym mowa w art. 263 § 3 kpk, sąd, przed którym sprawa się toczy, występuje do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania z takim wyprzedzeniem, aby termin, o którym mowa w § 368¹, został zachowany.

2. Zawiadomienie o wystąpieniu do Sądu Najwyższego z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, wysyła się bezzwłocznie do administracji aresztu śledczego lub zakładu karnego.

§ 370. 1. Bezzwłocznie po wydaniu wyroku skazującego w stosunku do osoby pozbawionej wolności należy przesać administracji zakładu karnego lub aresztu śledczego zawiadomienie wskazujące pełną kwalifikację prawną czynu przypisanego sprawcy, orzeczoną karę i podstawę jej wymierzenia oraz dane w przedmiocie zaliczenia tymczasowego aresztowania, czyniąc przy tym wzmiankę o nieprawomocności (prawomocności) wyroku, a także posiadane w sprawie informacje dotyczące osoby skazanego. O odroczeniu lub zarządzeniu przerwy w rozprawie przesyła się także odpowiednie zawiadomienie.

2. Jeżeli osoba pozbawiona wolności została doprowadzona do sądu, zawiadomienie i informacje, o których mowa w ust. 1, doręcza się za pośrednictwem dowódcy konwoju.

§ 371. 1. W razie uchylenia tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego doprowadzonego do sądu i pozostającego do jego dyspozycji w danej sprawie, przewodniczący rozprawy lub posiedzenia zarządza bezzwłoczne wypuszczenie tymczasowo aresztowanego na wolność, jeżeli nie podlega on zatrzymaniu w innej sprawie, oraz wydanie zwalnianemu, w razie potrzeby, zaświadczenia potwierdzającego najważniejsze dane personalne, datę i przyczyny zwolnienia. Pismo odpowiedniej treści

wysyła się również organowi, który zawiadomiono o zastosowaniu tymczasowego aresztowania.

2. Przewodniczący rozprawy lub posiedzenia zarządza bezzwłoczne wystąpienie do administracji zakładu karnego lub aresztu śledczego nakazu zwolnienia wraz z odpisem postanowienia. Sąd może doręczyć te dokumenty również za pośrednictwem dowódcy konwoju.
3. W uzasadnionym przypadku niezależnie od wystąpienia dokumentów, o których mowa w ust. 1, przewodniczący zarządza bezzwłoczne powiadomienie administracji zakładu karnego lub aresztu śledczego o zwolnieniu.
4. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w razie uchylenia tymczasowego aresztowania w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie o tymczasowym aresztowaniu (art. 252 § 1 i § 3 kpk) oraz w razie uznania bezpodstawności zatrzymania w wyniku rozpoznania zażalenia na zatrzymanie (art. 246 § 2 i § 3 kpk).

§ 372. 1. Jeżeli wobec wychowanka zakładu poprawczego zastosowano w toku postępowania przygotowawczego tymczasowe aresztowanie, a akt oskarżenia został wniesiony do sądu, prezes tego sądu dokonuje kontroli celowości zmiany stosowanego wobec nieletniego środka zapobiegawczego.

2. W przypadku zmiany lub uchylenia środka zapobiegawczego należy nieletniego bezzwłocznie przenieść do zakładu poprawczego, a jeżeli został skreślony z ewidencji tego zakładu — do schroniska dla nieletnich wskazanego w ustalonym trybie.

3. Odpis postanowienia o zmianie lub uchyleniu środka zapobiegawczego oraz ewentualną informację o przeniesieniu nieletniego do schroniska dla nieletnich przesyła się bezzwłocznie właściwemu sądowi rodzinnemu, który w razie potrzeby podejmuje niezbędne czynności w celu umieszczenia nieletniego w zakładzie poprawczym.

§ 373. Jeżeli wychowanek zakładu poprawczego pozostaje tymczasowo aresztowany, sąd, który wydał nieprawomocny wyrok skazujący go na karę pozbawienia wolności, rozważa z urzędu celowość uchylenia tego środka i przeniesienia nieletniego do zakładu poprawczego lub schroniska dla nieletnich. Przepis § 372 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 374. Jeżeli wobec wychowanka zakładu poprawczego, co do którego jest stosowane tymcza-

some aresztowanie, sąd odwoławczy orzekł w wyniku apelacji łagodniejszą karę, sąd ten uchyla tymczasowe aresztowanie i kieruje nieletniego do zakładu poprawczego lub schroniska dla nieletnich. Przepis § 372 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 375. Sąd, który wydał postanowienie o uchyleniu tymczasowego aresztowania lub o zmianie tego środka zapobiegawczego na łagodniejszy wobec wychowanka zakładu poprawczego, sporządza nakaz wydania nieletniego z aresztu śledczego, nakaz doprowadzenia go do zakładu poprawczego lub schroniska dla nieletnich oraz nakaz przyjęcia go do zakładu poprawczego lub schroniska dla nieletnich.

§ 376. Wychowanek zakładu poprawczego, wobec którego nie zostało uchylone tymczasowe aresztowanie, po prawomocnym skazaniu go na karę pozbawienia wolności pozostaje w areszcie śledczym do czasu podjęcia przez sąd rodzinny wykonujący środek poprawczy rozstrzygnięcia co do tego, czy ma być wykonywany środek poprawczy, czy kara pozbawienia wolności.

§ 377. Korespondencję osoby tymczasowo aresztowanej cenzuruje wyznaczony sędzia tego sądu, do którego dyspozycji osoba ta pozostaje, chyba że przewodniczący wydziału zarządzi inaczej.

§ 378. 1. Poręczenie majątkowe w postaci pieniędzy, papierów wartościowych lub przedmiotu zastawu, o którym mowa w art. 266 § 1 kpk, składa się do depozytu sądowego. Pokwitowanie przyjęcia do depozytu dołącza się do protokołu przyjęcia poręczenia.

2. Przyjęcie poręczenia majątkowego w postaci hipoteki następuje przez dołączenie do protokołu przyjęcia poręczenia odpisu z księgi wieczystej, stwierdzającego dokonanie wpisu hipotecznego z tytułu poręczenia.

3. W protokole przyjęcia poręczenia odnotowuje się fakt zaznajomienia poręczającego z treścią art. 267—270 kpk.

§ 379. 1. W razie przyjęcia poręczenia od kierownictwa zakładu pracy, szkoły lub uczelni, w którym oskarżony pracuje lub uczy się, albo od organizacji społecznej, której oskarżony jest członkiem, sąd zawiadamia o tym poręczającego; w protokole przyjęcia poręczenia odnotowuje się fakt zaznajomienia poręczającego z treścią art. 271—274 kpk.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie przyjęcia poręczenia od zespołu żołnierskiego, z tym że zawiadomienie

o przyjęciu poręczenia kieruje się do właściwego dowódcy wojskowego.

§ 380. W przypadku zastosowania dozoru Policji lub przełożonego wojskowego, sąd zawiadamia o tym właściwy organ, dołączając odpis postanowienia o zastosowaniu dozoru. Sąd zwraca się również do właściwego organu o bezzwłoczne zawiadomienie w razie naruszenia przez oskarżonego obowiązku nałożonego przy zastosowaniu dozoru.

§ 381. O uchyleniu lub zmianie środka zapobiegawczego w postaci poręczenia majątkowego, poręczenia lub dozoru zawiadamia się poręczającego albo organ sprawujący dozór.

§ 382. 1. Przed zawieszeniem postępowania z powodu nieujęcia oskarżonego należy wyczerpać możliwości ustalenia jego adresu za pośrednictwem właściwej terenowo jednostki do spraw ewidencji ludności oraz Centralnego Biura Adresowego, a w razie bezskuteczności tej drogi — dokonać ustaleń na podstawie Kartoteki Skazanych i Tymczasowo Aresztowanych bądź zwrócić się do jednostki Policji właściwej według ostatniego, znanego sądowi miejsca zamieszkania lub pobytu oskarżonego, z poleceniem wszczęcia poszukiwań.

2. W razie wydania postanowienia o poszukiwaniu oskarżonego listem gończym, sąd może odstąpić od poszukiwań, o których mowa w ust. 1.

3. W razie wydania postanowienia o poszukiwaniu oskarżonego listem gończym, do listu gończego dołącza się odpisy aktu oskarżenia i postanowienia o tymczasowym aresztowaniu, a także nakaz przyjęcia oskarżonego dla administracji aresztu śledczego.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 3, nakaz przyjęcia może być wystawiony na areszt śledczy nie określony z nazwy.

§ 383. Zawiadomienie o odwołaniu poszukiwań lub listu gończego wysyła się do jednostki Policji, która na zarządzenie sądu dokonywała poszukiwań, bezzwłocznie po ustaniu przyczyny, która spowodowała wszczęcie poszukiwań lub rozesłanie listu gończego.

§ 383¹. O zastosowaniu przez sąd środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia oskarżonego w czynnościach służbowych lub w wykonywaniu zawodu albo w postaci nakazu powstrzymania się od określonej działalności lub od prowadzenia określonego rodzaju pojazdów (art. 276 kpk) zawiadamia się odpowiednie instytucje, organy samorządu zawodowego lub urzędy.

§ 384. 1. W razie zastosowania środka zapobiegawczego w postaci zakazu opuszczania kraju przez oskarżonego (art. 277 kpk), odpis postanowienia w tym przedmiocie przesyła się właściwemu organowi paszportowemu oraz Straży Granicznej.

2. W razie zatrzymania paszportu lub innego dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy, składa się je do depozytu sądowego, o czym powiadamia się właściwy organ paszportowy.

Rozdział 4

Dowody rzeczowe

§ 385. 1. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, złożone lub zatrzymane w związku z postępowaniem przedmioty załącza się do akt sprawy, a w miarę potrzeby umieszcza się we wszytej do akt kopercie, na której zaznacza się zawartość i datę przyjęcia przedmiotu oraz nazwę organu lub nazwisko osoby, która go złożyła.

2. Jeżeli przedmioty złożone lub zatrzymane w związku z postępowaniem nie mogą być dołączone do akt sprawy ze względu na ich rozmiar, wartość lub znaczenie, przechowywane są w biurze podawczym, kasie sądowej lub innym pomieszczeniu odpowiednio zabezpieczonym. Jednakże pieniądze, papiery wartościowe i kosztowności należy złożyć do depozytu sądowego.

§ 386. Nie wolno przechowywać w sądzie materiałów wybuchowych, łatwo palnych, broni, substancji promieniotwórczych, odurzających lub trujących. Sposób i miejsce ich przechowywania ustala prezes sądu w porozumieniu z dowódcą najbliższej jednostki wojskowej lub komendantem właściwej jednostki Policji.

§ 387. 1. Oddanie przedmiotów na przechowanie powinno nastąpić bezzwłocznie po ich otrzymaniu przez sąd. Przedmioty przedstawia się sądowi tylko w przypadku, gdy są niezbędne przy czynności sądowej i tylko na czas niezbędny do dokonania tej czynności.

2. Przechowywane przedmioty wydaje się kierownikowi sekretariatu tylko na pisemne polecenie przewodniczącego rozprawy lub posiedzenia.

§ 388. Prezes sądu lub wyznaczony sędzia przy udziale kierownika oddziału administracyjnego przeprowadza, nie rzadziej niż co sześć miesięcy, kontrolę przechowywania przedmiotów na podstawie księgi przechowywanych przedmiotów, a w miarę potrzeby i na podstawie akt.

§ 389. Prezes sądu, w razie powstania możliwości zniszczenia lub uszkodzenia przechowywanych przedmiotów na skutek nieodpowiednich warunków przechowywania, wydaje zarządzenia w celu zapobieżenia zniszczeniu lub uszkodzeniu. Przepis art. 232 kpk stosuje się odpowiednio.

§ 390. 1. Jednocześnie z przekazaniem akt sprawy innemu sądowi przekazuje się właściwemu organowi przedmioty przechowywane w związku ze sprawą, a jeżeli przedmiot nie jest przechowywany w biurze podawczym, o przekazaniu zawiadamia się przechowującego.

2. Jeżeli sprawę przekazano sądowi odwoławczemu, przedmioty przechowywane w związku z tą sprawą pozostawia się w dotychczasowym przechowywaniu, chyba że przewodniczący wydziału sądu pierwszej instancji lub przewodniczący wydziału sądu odwoławczego zarządzi inaczej.

3. W razie przekazania sprawy w celu uzupełnienia postępowania przygotowawczego, o przekazaniu zawiadamia się przechowującego przedmioty złożone lub zatrzymane w związku z postępowaniem w tej sprawie. Przechowywane przedmioty przekazuje się oskarżycielowi publicznemu tylko na jego żądanie.

Rozdział 5

Czynności w sprawach przekazanych przez kolegia do spraw wykroczeń

§ 391. O treści orzeczenia wydanego przez sąd w sprawie przekazanej do rozpoznania środka odwoławczego od rozstrzygnięcia kolegium do spraw wykroczeń (art. 508 § 3 kpk) zawiadamia się to kolegium przez przesłanie odpisu orzeczenia sądu.

§ 392. Bezwzględnie po otrzymaniu z kolegium do spraw wykroczeń akt sprawy zakończonej rozstrzygnięciem wydanym przez kolegium i zawierającym stwierdzenie podpisane przez radcę kolegium o bezskutecznym upływie terminu do złożenia środka odwoławczego, przewodniczący wydziału lub inny wyznaczony sędzia stwierdza prawomocność rozstrzygnięcia kolegium i jeżeli jest ono wykonalne — wydaje sekretariatowi zarządzenia w celu wykonania tego rozstrzygnięcia.

§ 393. Do czynności związanych z wykonywaniem prawomocnego rozstrzygnięcia kolegium w sprawie o wykroczenie stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 6 „Wykonanie orzeczeń sądowych”.

§ 394. 1. Akta spraw o wykroczenia, w których postępowanie wykonawcze zostało całkowicie zakończone, przekazywane są do archiwum zakładowego sądu na zasadach ogólnych.

2. Jedną kopię wykazu spraw o wykroczenia przekazanych do archiwum zakładowego sądu kierownik sekretariatu przekazuje do kolegium do spraw wykroczeń w celu zamieszczenia w ewidencji tego kolegium informacji o miejscu przechowywania akt.

Rozdział 6

Wykonanie orzeczeń sądowych

Oddział 1

Przepisy ogólne

§ 395. Każde orzeczenie powinno być skierowane do wykonania w ciągu 14 dni od jego uprawomocnienia się lub od daty zwrotu akt sądowi pierwszej instancji albo od daty otrzymania akt z kolegium do spraw wykroczeń. Za datę skierowania do wykonania orzeczenia uznaje się datę podpisania przez przewodniczącego wydziału pism kierujących orzeczenie do wykonania.

§ 396. W razie gdy z mocy przepisów szczególnych właściwy do wykonania orzeczonych kar lub środków karnych jest sąd inny niż ten, który orzekał w danej sprawie, odpisy wydanych w postępowaniu wykonawczym orzeczeń, których treść podlega odnotowaniu przez sąd orzekający, należy przesłać temu sądowi z powołaniem się na sygnaturę jego akt.

§ 397. 1. W wykonywaniu dozorów, kary ograniczenia wolności oraz kontroli wykonywania orzeczonych przez sąd obowiązków bierze udział sądowy kurator zawodowy.

2. W szczególności sądowy kurator zawodowy wnioskuje kierowanie na posiedzenia wykonawcze spraw, w których w związku z przebiegiem procesu resocjalizacyjnego skazanego niezbędne jest podjęcie decyzji przez sąd.

3. W celu wykonania orzeczenia o dozorze sądowy kurator zawodowy, w terminie 14 dni od otrzymania odpisu orzeczenia, nawiązuje osobisty kontakt ze skazanym, dokonując oceny sytuacji podopiecznego w celu ustalenia podstawowych kierunków i częstotliwości kontaktów sądowego kuratora społecznego z podopiecznym.

Oddział 2

Kara pozbawienia wolności

§ 398. 1. W celu wykonania wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności sąd, który wy-

- dał wyrok w pierwszej instancji, podejmuje bezzwłocznie wszystkie czynności zmierzające do osadzenia skazanego w zakładzie karnym. W szczególności sąd przesyła administracji właściwego zakładu karnego lub aresztu śledczego odpis lub wypis wyroku z uzasadnieniem, jeżeli było sporządzone, ze wskazaniem daty uprawomocnienia się wyroku, ze wzmianką o wykonalności, oraz nakaz przyjęcia do odbycia kary, a także dołącza wymagane dane dotyczące osoby skazanego (art. 11 kkw), jeśli nie zostały przekazane wcześniej (§ 370 ust. 1). Jeżeli w aktach sprawy znajdują się opinie psychologiczne i psychiatryczne lub sprawozdania z obserwacji sądowo-psychiatrycznej, zawierające informacje o skazanym mające znaczenie dla wykonywania kary, informacje takie również przesyła się administracji zakładu karnego.
2. W odniesieniu do skazanych za przestępstwa popełnione z motywacji politycznej, religijnej lub przekonań ideowych, (art. 107 § 1 kkw) — informację w tym przedmiocie dołącza się do dokumentacji, o której mowa w ust. 1.
 3. Jeżeli w toku postępowania sąd stwierdzi, że oskarżony jest osobą uzależnioną od alkoholu albo środków odurzających lub psychotropowych, w wykazie informacji o skazanym zamieszcza się stosowną adnotację. Sąd zawiadamia również właściwą dla miejsca zamieszkania lub pobytu skazanego komisję do spraw przeciwdziałania alkoholizmowi, jeżeli nie dokonano tego w postępowaniu przygotowawczym.
 4. Jeżeli skazany na karę pozbawienia wolności przebywa na wolności i ma być doprowadzony przez Policję, dokumenty wymienione w ust. 1 doręcza się administracji zakładu karnego za pośrednictwem jednostki Policji mającej doprowadzić skazanego do zakładu w celu odbycia kary.
 5. Wezwanie skazanego na karę pozbawienia wolności do stawienia się w wyznaczonym terminie w zakładzie karnym powinno zawierać pouczenie, że w razie niezastosowania się do wezwania, skazany zostanie doprowadzony przymusowo i obciążony kosztami doprowadzenia. O wyznaczonym terminie stawienia się skazanego w zakładzie karnym należy zawiadomić administrację właściwego zakładu karnego, zobowiązując ją do zawiadomienia sądu w razie niezgłoszenia się skazanego w tym terminie.
 6. Polecając Policji doprowadzenie skazanego do zakładu karnego (art. 79 § 2 kkw), sąd przesyła jednostce Policji właściwej według ostatniego miejsca pobytu skazanego nakaz doprowadzenia, wskazując zakład karny, do którego doprowadzenie ma nastąpić, a nadto, w razie potrzeby, dołącza informację o przestaniu dyrektorowi zakładu dokumentów wymienionych w ust. 1. Jeżeli skazanym jest żołnierz, a sąd zarządza doprowadzenie go do zakładu karnego, obowiązek doprowadzenia spoczywa na właściwych organach wojskowych (art. 79 § 3 kkw).
 7. W razie zawieszenia postępowania wykonawczego lub odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności, co do której orzeczenie skierowano do wykonania, sąd zawiadamia o tym właściwy zakład karny lub jednostkę Policji, której polecono doprowadzenie skazanego do zakładu.
- § 399. W razie odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności zasadniczej lub zastępczej żołnierzowi zasadniczej służby wojskowej albo osobie powołanej do pełnienia takiej służby, sąd zawiadamia o tym dowódcę jednostki, w której skazany pełni służbę, albo właściwą wojskową komendę uzupełnień. Do zawiadomienia należy dołączyć pouczenie o treści art. 336 § 3 i § 4 kk i art. 158 kkw.
- § 400. 1. W razie skazania wychowanka zakładu poprawczego na karę pozbawienia wolności, sąd, który wydał wyrok skazujący w pierwszej instancji, bezzwłocznie po uprawomocnieniu się orzeczenia, przesyła sądowi rodzinnemu wykonującemu środek poprawczy akta sprawy karnej albo akta zastępcze w celu rozstrzygnięcia, czy nie zachodzi potrzeba wykonania w pierwszej kolejności środka poprawczego.
2. Po otrzymaniu prawomocnego postanowienia o wykonaniu w pierwszej kolejności środka poprawczego, sąd zawiesza postępowanie wykonawcze w części dotyczącej kary pozbawienia wolności, zawiadamiając sąd rodzinny o wykonaniu wyroku w pozostałej części.
- Oddział 3
- Warunkowe umorzenie postępowania, warunkowe zawieszenie wykonania kary i warunkowe przedterminowe zwolnienie
- § 401. 1. Jeżeli nałożono obowiązek naprawienia w całości lub w części szkody wyrządzonej przestępstwem na osobę, wobec której warunkowo umorzono postępowanie, warunkowo zawieszono wykonanie kary lub którą warunkowo przedterminowo zwolniono, sąd przesyła pokrzywdzonej przestępstwem osobie lub instytucji odpis

lub wypis z orzeczenia ze wzmianką o wykonalności, z poleceniem zawiadomienia sądu w razie niewykonania przez zobowiązanego tego obowiązku.

2. W posiedzeniu sądu w przedmiocie podjęcia warunkowo umorzonego postępowania karnego oraz w przedmiocie zarządzenia wykonania warunkowo zawieszony kary bierze udział zawodowy kurator sądowy, który sprawował lub nadzorował sprawowanie dozoru nad sprawcą lub skazanym.
3. W razie zarządzenia wykonania warunkowo zawieszony kary, sąd przesyła odpis postanowienia w tym przedmiocie po-krzywdzonej osobie lub instytucji.

- § 402. 1. W razie gdy osobę, wobec której warunkowo zawieszono wykonanie kary lub którą warunkowo przedterminowo zwolniono, oddano pod dozór, który ma być wykonywany w okręgu innego sądu, sąd, który orzekł dozór w pierwszej instancji, przesyła odpis lub wypis z orzeczenia w tym przedmiocie ze wzmianką o wykonalności odpowiednio — właściwemu sądowi rejonowemu lub sądowi penitencjarnemu, w którego okręgu dozór ma być wykonywany, dołączając odpisy dokumentów z akt sprawy, niezbędnych dla prawidłowego wykonywania dozoru.
2. W razie zarządzenia wykonania warunkowo zawieszony kary lub w razie odwołania warunkowego przedterminowego zwolnienia, przepisy § 398 stosuje się odpowiednio, z tym że do dokumentacji określonej w tych przepisach dołącza się również odpis postanowienia, zarządzającego wykonanie warunkowo zawieszony kary lub odwołującego warunkowo przedterminowe zwolnienie.
 3. W posiedzeniu sądu w przedmiocie odwołania warunkowego zwolnienia powinien brać udział sądowy kurator zawodowy, który sprawował lub nadzorował sprawowanie dozoru nad skazanym.

Oddział 4

Kara ograniczenia wolności

- § 403. 1. W celu wykonania wyroku skazującego na karę ograniczenia wolności sąd, który wydał wyrok w pierwszej instancji, przesyła odpis lub wypis wyroku ze wzmianką o wykonalności:
- 1) w przypadku orzeczenia wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez sąd w odpowiednim zakładzie pracy, pla-

cówce służby zdrowia, pomocy społecznej, organizacji lub instytucji charytatywnej albo na rzecz społeczności lokalnej — wyznaczonemu przez właściwy organ samorządu terytorialnego komunalnemu zakładowi pracy lub wskazanemu przez sąd innemu zakładowi pracy, odpowiedniej placówce, instytucji albo organizacji, reprezentującej społeczność lokalną (art. 56 kkw),

- 2) w przypadku orzeczenia potrącenia wynagrodzenia za pracę (art. 35 § 2 kk) — zakładowi pracy zatrudniającemu skazanego.
2. Do wysyłanego przez sąd odpisu lub wypisu wyroku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się pouczenie o obowiązku zawiadomienia sądowego kuratora zawodowego o dacie rozpoczęcia wykonywania kary ograniczenia wolności oraz o obowiązkach, o których mowa w art. 58 § 1 i 2 oraz art. 59 kkw. Zakład pracy lub instytucję użyteczności publicznej należy nadto pouczyć o treści art. 83 kk.
 3. Jeżeli kara ograniczenia wolności ma być wykonywana przez inny sąd niż sąd, który wydał wyrok w pierwszej instancji, należy przestać temu sądowi odpis lub wypis z wyroku wraz z uzasadnieniem, jeżeli zostało sporządzone, ze wzmianką o wykonalności, oraz odpisy dokumentów z akt sprawy, niezbędnych dla prawidłowego wykonania kary.
 4. Zarządzając wykonanie kary ograniczenia wolności, należy zawiadomić uprawnionego o mających nastąpić na jego rzecz potrąceniach z wynagrodzenia skazanego, jeżeli potrącenia takie orzeczono.

- § 404. W razie orzeczenia kary ograniczenia wolności wobec żołnierza służby zasadniczej lub osoby powołanej do czynnej służby wojskowej, kierując do wykonania tę karę (art. 323 § 3 i § 4 kk), dokumenty, o których mowa w § 403, przesyła się odpowiednio do dowódcy jednostki, w której skazany pełni służbę, lub do dowódcy właściwej jednostki wojskowej wraz z pouczeniem o treści art. 323 § 5 kk.

Oddział 5

Ułaskawienie

- § 405. W postępowaniu o ułaskawienie sporządzone przez sąd opinie pozytywne o skazanym dołącza się do akt sprawy w załakowanej kopercie.
- § 406. 1. W stosunku do skazanego przebywającego w zakładzie karnym lub areszcie śledczym postanowienie o ułaskawieniu wy-

- konuje sąd pierwszej instancji, a w przypadku gdy akt łaski dotyczy warunkowego przedterminowego zwolnienia — sąd penitencjarny.
2. Jeżeli z postanowienia o ułaskawieniu wynika obowiązek bezzwłocznego zwolnienia skazanego z zakładu karnego lub aresztu śledczego, sąd pierwszej instancji lub sąd penitencjarny doręcza administracji zakładu karnego lub aresztu śledczego nakaz zwolnienia oraz odpis zarządzenia o zwolnieniu skazanego na skutek zastosowania prawa łaski. Sąd penitencjarny przesyła sądowi, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji, akta sprawy wraz z drugim egzemplarzem odpisu wyciągu z postanowienia o ułaskawieniu.
 3. Jeżeli postanowienie o ułaskawieniu dotyczy skazanego pozostającego na wolności, sąd pierwszej instancji bądź sąd penitencjarny zwraca się pisemnie do ułaskawionego o przybycie do sądu w oznaczonym terminie w celu wręczenia postanowienia o ułaskawieniu. W razie niestawiennictwa odpis wyciągu z postanowienia o ułaskawieniu przesyła się ułaskawionemu za pośrednictwem urzędu pocztowego.
 4. Po dokonaniu czynności związanych z wykonaniem aktu łaski w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia, sąd penitencjarny przesyła akta sprawy, wraz z drugim egzemplarzem odpisu wyciągu z postanowienia o ułaskawieniu, sądowi, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji.
 5. O wszystkich przypadkach ułaskawienia zawiadamia się Centralny Rejestr Skazanych. W razie gdy ułaskawienie dotyczy darowania lub skrócenia okresu obowiązywania zastosowanych środków karnych, zawiadamia się ponadto odpowiednie organy, instytucje, zakład pracy lub organizacje wymienione w art. 179, 180—183 kkw.
 6. Jeżeli Prezydent nie skorzystał z prawa łaski, zawiadomienie w tym przedmiocie doręcza sąd pierwszej instancji zarówno skazanym przebywającym w zakładach karnych i aresztach śledczych, jak i osobom przebywającym na wolności.
- odpis postanowienia, opatrzony wzmianką o wykonalności, właściwemu organowi egzekucyjnemu, zawiadamiając go o posiadanych danych o majątku oskarżonego. Zawiadomienia te należy przesyłać w miarę dokonywania ustaleń w tym zakresie, również po wydaniu postanowienia o zabezpieczeniu.
2. W razie uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, w której wydano postanowienie, o jakim mowa w ust. 1, sąd przesyła bezzwłocznie organowi egzekucyjnemu dokonującemu zabezpieczenia odpis tego orzeczenia do wiadomości.
- § 408. 1. W celu wykonania wyroku skazującego na grzywnę, sąd, który wydał wyrok w pierwszej instancji, bezzwłocznie po uprawomocnieniu się wyroku wpisuje grzywnę do dziennika należności sądowych i wzywa skazanego do dobrowolnego jej uiszczenia w terminie 30 dni, z pouczeniem, że w razie nieuiszczenia grzywny zostanie wszczęte postępowanie egzekucyjne, którego koszty obciążą skazanego.
2. Po bezskutecznym upływie terminu do dobrowolnego uiszczenia grzywny i nierozłożenia jej na raty, sąd wykonujący orzeczenie przesyła właściwemu organowi egzekucyjnemu tytuł wykonawczy z poleceniem jego wykonania, chyba że z uwagi na to, iż skazany jest pozbawiony wolności albo mieszkając za granicą tylko czasowo przebywa na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, sąd uzna, że egzekucja byłaby bezskuteczna.
 3. W razie stwierdzenia nieściągalności grzywny nie przekraczającej 100 dziennych stawek, sąd może zwrócić się do skazanego o wyrażenie zgody na zamianę grzywny na pracę społecznie użyteczną. W piśmie do skazanego sąd określa rodzaj i czas trwania pracy.
 4. W przypadku gdy skazany nie wyrazi zgody na podjęcie pracy społecznie użytecznej bądź pracy tej nie podejmie lub nie wykonuje — sąd zarządza wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności. Przepisy § 398 stosuje się odpowiednio, z tym że do dokumentacji określonej w tych przepisach dołącza się również odpis postanowienia o wykonaniu zastępczej kary pozbawienia wolności.
 5. W posiedzeniu sądu w przedmiocie zarządzenia wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności powinien brać udział zawodowy kurator sądowy, który sprawował lub nadzorował sprawowanie dozoru nad skazanym.

Oddział 6

Zabezpieczenie i kary majątkowe

- § 407. 1. W razie wydania postanowienia o zabezpieczeniu roszczeń o naprawienie szkody lub grożących oskarżonemu kar majątkowych lub środków karnych o charakterze majątkowym, sąd przesyła bezzwłocznie

Oddział 7

Środki karne

- § 409. O prawomocnie orzeczonym pozbawieniu praw publicznych — sąd, który wydał wyrok w pierwszej instancji, zawiadamia odpowiednie organy i instytucje, o których mowa w art. 179 kkw.
- § 410. 1. O prawomocnie orzeczonym zakazie zajmowania określonych stanowisk, wykonywania określonego zawodu lub prowadzenia określonej działalności albo zakazie prowadzenia pojazdów sąd, który wydał wyrok w pierwszej instancji, zawiadamia odpowiednio: właściwy organ administracji rządowej lub samorządu terytorialnego, zakład pracy, instytucję lub organizację, o których mowa w art. 180—183 kkw, przesyłając odpis lub wypis z orzeczenia, w miarę potrzeby waz z uzasadnieniem, jeżeli zostało sporządzone.
2. Jednocześnie sąd wskazuje datę początkową, od której należy liczyć okres wykonania środka karnego, i poucza o treści art. 185 kkw.
- § 411. 1. W celu wykonania środka karnego przypadku przedmiotów lub ściągnięcia kwoty pieniężnej, będącej równowartością przedmiotów, których przypadku nie można było orzec, wysyła się odpis lub wyciąg tego wyroku urzędowi skarbowemu właściwemu ze względu na siedzibę sądu orzekającego w pierwszej instancji.
2. W razie orzeczenia przypadku przedmiotu przechowywanego przez sąd, należy przekazać jednocześnie do biura podawczego lub do kasy sądowej odpis lub wypis z orzeczenia, z zaznaczeniem daty jego prawomocności, z poleceniem przekazania przedmiotu właściwemu urzędowi skarbowemu. Jeżeli przedmiot przechowywany jest w aktach sprawy, przekazuje się go bezpośrednio właściwemu organowi na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego.
3. Postępowanie z przedmiotami, które w razie orzeczenia ich przypadku podlegają przekazaniu bezpośrednio innym organom niż organ, o którym mowa w ust. 1 i 2, regulują odrębne przepisy.
4. W razie orzeczenia przypadku przedmiotu przechowywanego poza sądem, wysyłając urzędowi skarbowemu lub instytucji, o której mowa w ust. 3, odpis lub wyciąg orzeczenia do wykonania, należy jednocześnie wysłać odpis lub wyciąg tego orzeczenia wraz z poleceniem wydania

przedmiotu instytucji lub osobie, u której przedmiot jest przechowywany.

5. W razie orzeczenia przypadku przedmiotu z poleceniem jego zniszczenia, wykonanie tego orzeczenia należy do kierownika sekretariatu; ze zniszczenia przedmiotu sporządza się protokół, który dołącza się do akt sprawy.

§ 412. 1. Wykonując orzeczenie o przypadku przedmiotów przestępstwa lub wykroczenia skarbowego, zabezpieczonych przez urząd celny, sąd przesyła temu urzędowi odpis orzeczenia ze wzmianką o wykonalności.

2. Wykonując orzeczenie o przypadku przedmiotów pochodzących z przestępstw przeciwko mieniu, gospodarczych i skarbowych, sąd przesyła odpis lub wypis z prawomocnego orzeczenia jednostce Policji, która prowadziła czynności dochodzeniowe w tej sprawie.

§ 413. 1. Wypis wyroku publikowany w związku z orzeczeniem kary podania wyroku do publicznej wiadomości powinien zawierać imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia oraz imiona rodziców skazanego, czas, miejsce i rodzaj popełnionego przestępstwa, ewentualnie wysokość wyrządzonej szkody oraz podstawę prawną skazania wraz z wymiarem kary. Opis przestępstwa powinien być podany w sposób zwięzły i zrozumiały dla czytelnika. Przy kwalifikacji kumulatywnej oraz karze łącznej należy podać jedynie przepis najsurowszy, na którego podstawie została wymierzona kara.

2. Nie jest dopuszczalne publikowanie danych dotyczących osoby pokrzywdzonego, chyba że jest to uzasadnione jego interesem.

3. Przewodniczący wydziału stwierdza prawdziwość sporządzonego wypisu wyroku i zarządza przesłanie go do publikacji.

Oddział 8

Środki zabezpieczające i koszty sądowe

§ 414. 1. Przesyłając do wykonania orzeczenie o zastosowaniu środka zabezpieczającego, polegającego na umieszczeniu sprawcy w odpowiednim zakładzie psychiatrycznym (art. 94 § 1 kk) lub w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego (art. 96 kk), sąd kontroluje przestrzeganie warunków, o których mowa w art. 203 kkw, dotyczących wykonywania środka zabezpieczającego.

2. Przed wydaniem postanowienia zarządzającego ponowne umieszczenie sprawcy w odpowiednim zakładzie psychiatrycznym (art. 94 § 3 kk), sąd zasięga opinii biegłych lekarzy psychiatrów i psychologów.

§ 415. Postanowienie ustalające wysokość kosztów przypadających w związku z postępowaniem wydaje sąd pierwszej instancji, który orzekł w danej sprawie, niezwłocznie po uprawomocnieniu się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, jeśli rozstrzygnięcia w tym przedmiocie nie zapadły wcześniej. W miarę potrzeby wydaje się dodatkowe postanowienie.

§ 416. Koszty sądowe i pieniężne kary porządkowe stanowiące należności sądowe ściągane są w tym samym trybie co kara grzywny; po

bezskutecznym upływie 30-dniowego terminu przewidzianego do dobrowolnego ich uiszczenia — koszty sądowe i pieniężne kary porządkowe ściągane są w drodze egzekucji (art. 206 § 1 kkw).

§ 417. Odraczanie, rozkładanie na raty i umarzenie należności sądowych następuje na takich samych zasadach i w takim samym trybie jak odraczanie, rozkładanie na raty i umarzenie grzywny, przy czym okres odroczenia pieniężnej kary porządkowej nie może przekraczać 6 miesięcy (art. 206 § 2 kkw)."

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1998 r.

Minister Sprawiedliwości: *H. Suchocka*